

zpěvem neb jinakým lomozením ani s hlediska §u 4 zákona o útisku nepostačuje, bude přece i křik, volání neb jiné hřmotění možno podřaditi tomuto předpisu, jsou-li zřejmým výrazem neuposlechnutím dotyčných formálních nařízení. V tomto směru první soudce zjišťuje, že tábor zahájen byl farářem S-em, který pak udělil slovo řídicímu učiteli M-ovi, a že sotva tento promluvil několik slov, obžalovaný M. začal tleskati rukama, počal se smát a v zápětí na to volal: »Volit předsednictvo, tábor není správně zahájen, dříve se nesmí mluvit, dokud nebude zvoleno předsednictvo«, a že tábor lidu křikem a hlomozem byl zmařen. Svědek Josef S., o jehož výpověď mezi jiným zjištění toto se opírá, však také udal, že napomenul učitele M-a, aby byl klidný, a vybízel též ostatní přítomné ke klidu, aby se mohla schůze odbývati. Rozsudek též cituje výpověď svědka Františka B-ho, který seznal, že farář S. a poslanec A., ujišťovali pokrokovce, že dostanou slovo, jakmile se tábor uklidní, ale pokrokovci trvali na tom, aby zvoleno bylo předsednictvo, a křičeli, že tábor není správně zahájen, a že to činilo na svědka dojem, že zamýšleli tábor lidové strany rozbít. Svědek A. potvrdil, že obžalovaný M. i po přečtení předpisů §u 4 zákona svědkem a po výzvě k řídicímu učiteli M-ovi, by pokračoval v přednášce, pokračoval ve výkřicích: »Volte předsednictvo«. Dle výpovědi svědka A-ho uvolili se svolavatelé schůze, po případě jejich zástupcové, zvoliti předsednictvo, farář S. prohlásil, že se bude voliti předsednictvo, navrhl předsedu, s čímž lid ve většině souhlasil, ale druhá strana nesouhlasila, zejména volal učitel M.: »Dejte hlasovat proti«, a zdvihal obě ruce do výšky a ostatní straníci za ním, načež povstala znova hrozná vřava, trvající déle než hodinu, pročež farář S., vida, že vše jest marné, prohlásil tábor lidu za skončený. Podle těchto zjištění, a výsledků průvodního řízení, možno v odmítání volení předsedy a v pokračování ve shromáždění, jakož i v pozdějším konstatování výsledku volby předsedy a v pokusu pokračovati ve shromáždění za předsednictví zvoleného předsedy spatřovati formální nařízení povolaných osob, vztahujících se k průběhu shromáždění, a ve křiku atd., neuposlechnutí těchto nařízení. Soudy tedy, nechávající při právním posouzení děje bez povšimnutí shora uvedená zjištění a výsledky průvodního řízení, porušily zákon v §u 4 zákona, patrně jen následkem svého nesprávného právního stanoviska, které mělo též v zápětí, že soudy opomenuly zvláště také zjištění vztahu jednotlivých činů k formálním nařízením osob k řízení a zachování pořádku povolaných, jakož i úmyslu, jímž obžalovaní byli vedeni při pokřikování a hřmotění. Bylo proto zmateční stížnosti, podané generální prokuraturou podle §u 33 tr. ř. k zachování zákona, po rozumu §§u 292 a 479 tr. ř. vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 1697.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Odložil-li soud za podmínek §u 6 čís. 4 zákona a §u 265 tr. ř. podmíněčně výkon druhého trestu, ač mu bylo známo, že obžalovaný byl již pro prvý čin podmíněčně odsouzen, vyřkl tím, že oba tresty mají býti

podmínečně odloženy. Nechal-li veřejný obžalobce vejíti tento výrok v právní moc, pozbyl práva proti němu dodatečně jakýmkoliv způsobem brojiti.

(Rozh. ze dne 14. července 1924, Zm II 195/24)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Usnesením krajského soudu v Uherském Hradišti z 22. listopadu 1923 porušen byl zákon v ustanovení §u 6. zákona o podmíněném odsouzení ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.; usnesení to se zrušuje a krajskému soudu v Uherském Hradišti se ukládá, by podle ustanovení §u 8 zákona a §u 12 prováděcího nařízení z 11. listopadu 1919, čís. 598 sb. z. a n. ve znění §u 2. vládního nařízení z 21. listopadu 1923, čís. 223 sb. z. a n. ve věci znova jednal.

D ů v o d y:

Dle obsahu spisů byl Jiří Š. rozsudkem krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 23. září 1921 uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 174, II a), d) tr. zák., jehož se dopustil tím, že v dubnu 1921 v zahájeném lese se spolupachatelem odcizil dříví v ceně 100 Kč, a byl odsouzen do těžkého žaláře na 14 dní, zostřeného jedním postem, a to podmíněně se zkušební dobou dvou let. Rozsudkem téhož krajského soudu z 21. října 1921, byl pak Jiří Š. uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173 tr. zák., spáchaným tím, že v roce 1916 v Itálii odcizil vojenskému eráru vojenskou pušku a 25 nábojů v ceně 200 Kč převyšující, a odsouzen podle §u 178 tr. zák. za použití §u 265 tr. ř. k těžkému žaláři v trvání 14 dní, zostřenému postem; i výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen se zkušební dobou dvou let. Oba rozsudky staly se právoplatnými. Na konci první zkušební doby vyžádal si krajský soud trestní list obviněného od státního zastupitelství a státní zastupitelství navrhlo, připojivši trestní list, obsahující podmíněné odsouzení z 21. října 1921, přípisem ze dne 31. října 1923, aby ve smyslu §u 6 čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení byl nařízen výkon obou trestů podmíněně odložených. Bylo ustanoveno dle §u 8 zákona veřejné sezení na den 22. listopadu 1923 a usnesením krajského soudu z téhož dne nařízen výkon podmíněně odloženého trestu z rozsudku ze dne 21. října 1921, kdežto výkon trestu z předchozího rozsudku ze 23. září 1921, soud nenařídil. Krajský soud vychází při tom se stanoviska, že podmíněný odklad trestu z rozsudku druhého (ze dne 21. října 1921), jest dle §u 2. zákona o podmíněném odsouzení vyloučen, poněvadž obviněný byl předchozím rozsudkem ze dne 23. září 1921 odsouzen — jen podmíněně ovšem — pro zločin krádeže, při čemž vyslovena byla ztráta práva volebního. Pokud se pak týče nenařízení výkonu prvního trestu z 23. září 1921, má krajský soud za to, že by bývaly obviněnému odloženy oba tresty, kdyby o obou činech vynesena byla rozsudek jeden; dále uvádí, že ve věci předchozí šlo o krádež dříví, spáchanou z bídy, při čemž škoda byla nahrazena, že pak obviněný v době zkušební vedl život pořádný a nového trestného činu se nedopustil. Usnesení toto se stalo právoplatným.

Usnesením krajského soudu z 22. listopadu 1923, pokud částečně vyhověl návrhu státního zastupitelství, byl zákon porušen. Čin, pro který byl obviněný odsouzen pozdějším rozsudkem ze dne 21. října 1921, byl spáchán podle rozsudečného zjištění v roce 1916, tedy před prvním rozsudkem ze dne 23. září 1921. Jde tu tedy o případ, který jest upraven v §u 265 tr. ř., podle něhož pozdější rozsudek jest pouhým doplňkem rozsudku dřívějšího a tvoří s ním jediný celek. Dle §u 6 čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení rozhodne, byl-li vinník odsouzen pro skutek, spáchaný před dřívějším rozsudkem, soud, vynášející pozdější rozsudek, v mezích §§ů 1 a 2 o tom, mají-li býti vykonány oba tresty, či má-li býti podmíněně odložen také trest dodatečně přisouzený. Rozhodnutí toto skutečně se stalo a to rozsudkem krajského soudu ze dne 21. října 1921, jímž vyměřen byl trest vzhledem na dřívější trest, uložený rozsudkem ze dne 23. září 1921, z a p o u ž i t í §u 265 tr. ř. Při vynesení tohoto rozsudku bylo soudu známo, že onen dřívější trest byl uložen podmíněně; pokud soud za tohoto stavu věci též výkon druhého trestu odložil, vyřkl tím dle zásad §u 6 čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení, že oba tresty mají býti podmíněně odloženy, a bylo státnímu zastupitelství zůstaveno, podati do tohoto výroku podle §u 7 odstavec třetí zákona o podmíněném odsouzení a §u 283 tr. ř. odvolání ve lhůtě třidenní, pokud tento výrok soudu nepovažovalo za správný a pokud docíliti chtělo, by oním pozdějším rozsudkem uložen byl za čin z roku 1916, jenž tvořil předmět tohoto pozdějšího řízení, trest bezpodmínečně, a by zároveň automaticky, — neboť rozdílné rozhodování je v tomto směru podle jasného znění čtvrté věty §u 6 čís. 4 cit. zákona vyloučeno, — nařízen byl i výkon trestu prvního. Státní zastupitelství však nepodalo odvolání; spokojilo se s podmíněným odložením o b o u trestů a pozbylo tím práva, proti tomuto výroku později ještě brojiti. Dodatečný návrh státního zastupitelství z 31. října 1923, aby nařízen byl výkon obou trestů podle §u 6 čís. 4 zákona, nemohl míti kladného výsledku, poněvadž v druhém případě odsouzení nešlo o zločin, spáchaný po vynesení rozsudku prvního, nýbrž o čin, spáchaný dávno před tímto rozsudkem. Vzhledem k uplynuvší zkušební době bylo proto soudu zkoumati jediné podle ustanovení §u 8 odstavec druhý zákona a podle §u 12 prováděcího nařízení z 11. listopadu 1919, čís. 598 sb. z. a n., zdali se podmíněně odsouzený ve zkušební době osvědčil. Šetření v tomto směru konané týkalo se však jen doby zkušební z rozsudku prvního, nikoli doby zkušební rozsudku druhého, a nelze proto nejvyššímu soudu ihned rozhodnouti ve věci samé.

Čís. 1698.

Padělání peněz a cenných papírů (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n.). »Paděláním« jest činnost, jíž má předmět, na něž se pachatelova činnost vztahuje, nabytí vzhledu a budií dojem pravého předmětu; nepředpokládá se nezbytně již hotový výrobek, způsobilý k tomu, aby byl udán; stačí každá činnost, jež má za účel napodobení peněz a jich napotomní udávání.

Ke skutkové podstatě dokonaného zločinu podle §u 1 zákona ne-náleží skutečné udání padělaných peněz; stačí, že by pachatel při po-